



Arrest

**nr. 315 338 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2022 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2019 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 4 juni 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 juni 2020 geeft de stad Herentals aan de verzoekster een F-kaart af.

Op 18 januari 2021 wordt deze kaart ingetrokken en wordt de verzoekster in kennis gesteld van de voormelde weigeringsbeslissing van 4 juni 2020.

Bij arrest met nummer 256 555 van 16 juni 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de voornoemde beslissing van 4 juni 2020.

Op 16 juli 2021 dient de verweerder bij de Raad van State een cassatieberoep in tegen voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 8 december 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 december 2021 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2019 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): A. H. (...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...).1995

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Er werd reeds eerder voor deze aanvraag een beslissing genomen, namelijk op 04.06.2020. Echter deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16.06.2021 bij arrest 256 555, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen. Er werd Cassatie aangetekend tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Belgische Staat kan, ten gevolge van een ingesteld cassatieberoep, slechts een beslissing nemen die identiek is aan de beslissing van 04.06.2020, teneinde zijn belang tijdens de cassatieprocedure te behouden.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische moeder, zijnde I. M. (...) (RR: xxx), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de komst naar België.

Volgende documenten ter staving van ten laste zijn worden voorgelegd:

- General form of affidavit dd. 25.09.2018 (x2) waar dhr. E. E. (...) (verklaarde nonkel) verklaart dat betrokkene noch een inkomen, noch een eigendom heeft in het land van herkomst, en zij aldaar ten laste is van haar moeder. Deze attesten werden opgesteld op basis van een verklaring van dhr. E. (...) (verklaarde nonkel) en wordt dus beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Dit kan dus niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het onvermogen*
- overzicht financiële steun (Small world) van de referentiepersoon aan betrokkene en derden voor de periode oktober 2016 - september 2018:*

- bewijzen inkomsten van de referentiepersoon (loonfiches K. (...) vzw, attest VM,...) + inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon
- attesten OCMW Herentals dd. 23.12.2019 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en de echtgenoot van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, deze is enkel aangetoond aan de hand van een verklaring op eer en wordt dus niet bevestigd aan de hand van officiële documenten uitgaande van de Nigeriaanse autoriteiten. Het is dus niet officieel aangetoond dat betrokkene aldaar niet beschikte over enige vorm van inkomen of aldaar niet in het bezit was van enige eigendom.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, kunnen we stellen dat er wel degelijk geldoverschrijvingen zijn geweest van de referentiepersoon aan betrokkene in Nigeria. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn en tonen niet aan dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst. Met de stortingen gericht aan derden kan geen rekening worden gehouden ter staving van het onvermogen van betrokkene. Bovendien zijn er geen stortingen geweest aan betrokkene in 2017 en in 2018. De advocaat stelt in zijn schrijven van 13/12/2019 dat betrokkene tot 2018 in Nigeria heeft verbleven en naar België is vertrokken na het overlijden van haar grootmoeder. Echter dit kan niet worden geverifieerd. Een exacte datum van binnenkomst in België/ Schengen is in haar dossier niet terug te vinden. Betrokkene legt bij de aanvraag gezinshereniging een paspoort voor dewelke is afgeleverd op 25/07/2018 te Brussel. Zij dient pas op 20/12/2019 een aanvraag gezinshereniging in op het grondgebied. Men kan dus niet stellen dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon tot aan haar komst naar België.

Gezien de afhankelijkheid van in het land van herkomst onvoldoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

Bij arrest met nummer 258.101 van 4 december 2023 casseert de Raad van State het arrest met nummer 256 555 van 16 juni 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het beroep tot nietigverklaring, ingediend tegen de beslissing van 4 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 317 461.

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft tijdig een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting werpt de advocate van de verzoekster op dat de verweerder zijn bevoegdheid tot het nemen van een beslissing inzake de kwestieuze verblijfsaanvraag reeds heeft uitgeput door het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juni 2020. Aangezien de beslissing van 4 juni 2020 door de cassatie van het vernietigingsarrest van de Raad overeind blijft, staat het volgens haar vast dat de verweerder de thans bestreden beslissing niet mocht nemen.

De verweerder gedraagt zich, wat het ter terechtzitting door de advocate van de verzoekster opgeworpen middel betreft, naar de wijsheid van de Raad.

De bevoegdheid van de steller van de akte raakt de openbare orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 20 december 2019 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg.

Op 4 juni 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest met nummer 256 555 van 16 juni 2021 vernietigde de Raad deze beslissing.

Bij arrest met nummer 258.101 van 4 december 2023 vernietigde de Raad van State echter het voornoemd arrest van de Raad. De op 4 juni 2020 genomen weigeringsbeslissing herleeft zodoende *ab initio*.

In de tussentijd had de verweerder echter, op 8 december 2021, inzake verzoeksters verblijfsaanvraag nogmaals een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing is de thans bestreden akte en hierin wordt uitdrukkelijk het volgende aangegeven: *“Er werd reeds eerder voor deze aanvraag een beslissing genomen, namelijk op 04.06.2020. Echter deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16.06.2021 bij arrest 256 555, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen. Er werd Cassatie aangetekend tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Belgische Staat kan, ten gevolge van een ingesteld cassatieberoep, slechts een beslissing nemen die identiek is aan de beslissing van 04.06.2020, teneinde zijn belang tijdens de cassatieprocedure te behouden.”*

Hieruit kan evenwel niet blijken dat de thans bestreden beslissing de eerder op 4 juni 2020 genomen weigeringsbeslissing zou vervangen.

De rechtszekerheid vereist in beginsel dat de intrekking van een administratieve rechtshandeling schriftelijk geschiedt en dat er geen onduidelijkheid mag bestaan omtrent de intenties van het bestuur met betrekking tot de intrekking. In het geval van impliciete intrekking van een akte wordt de materiële rechtskracht ervan ongedaan gemaakt, maar ze blijft niettemin formeel bestaan. Om die reden vereisen de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer dat er geen enkele ondubbelzinnigheid blijft bestaan omtrent de impliciete intrekking van de akte (*cf.* RvS 18 januari 2005, nr. 139.434). *In casu* geeft de beslissing van 8 december 2021 nergens aan dat die beslissing de beslissing van 4 juni 2020 intrekt of vervangt. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt op ondubbelzinnige wijze dat de beslissing van 4 juni 2020 zou zijn ingetrokken.

Derhalve moet worden vastgesteld dat de verweerder zijn bevoegdheid reeds had uitgeput toen hij op 4 juni 2020 besliste over de kwestieuze verblijfsaanvraag. Inzake dezelfde aanvraag kan de verweerder geen tweede maal beslissen.

Door opnieuw over dezelfde aanvraag te beslissen, heeft de verweerder zijn bevoegdheid overschreden.

De Raad stelt derhalve vast dat de verweerder niet over de vereiste bevoegdheid beschikte om de bestreden beslissing te nemen.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van 8 december 2021 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE